

Distant hands in foreign lands ... Are turning hidden wheels
Causing things to come about ... Which no one seems to feel
All invisible from where we stand ... The connections come to pass

»Zame je bila oddaja prošnje za azil loterija«

Serge, begunec iz Kameruna, letos preživlja že četrto leto v Sloveniji. Ko je odšel iz Afrike, ni vedel, kam ga bo zaneslo. Pred tem »nisem nikoli slišal za Slovenijo«. Pravi, da si glede Slovenije in življenja tukaj ni delal nikakršnih iluzij. »Če nekaj pričakuješ, si potem zelo razočaran, če se ne uresniči. Zame je bila oddaja prošnje za azil loterija.«

»Prva stvar, če se želiš uspešno vključiti v družbo, je, da se naučiš jezika in komunikacije. Če želiš nekje živeti, se moraš seveda znati sporazumeti z ljudmi.« Vendar to ni tako enostavno. Serge potoži, da je slovenski jezik popolnoma drugačen od njegovega in zelo težaven. Meni, da v Sloveniji ni dovolj dobro poskrbljeno za učenje jezika. Opozori na razliko med slovenskimi učenci, ki imajo v šoli vsak dan na urniku slovenski jezik, in begunci, ki imajo na voljo zgolj 300 ur, da se sploh naučijo osnov.

Drugi izziv je najti stanovanje. »Pomemben del integracije je tudi, da imaš prostor, kjer lahko spiš ... da greš domov in lahko premišljuješ.« Večina stanodajalcev želi dobiti denar vnaprej, medtem ko so begunci denarne pomoči deležni šele po vselitvi. »Že vam je težko najti stanovanje, kaj šele meni.« Stanovanja si ni našel sam. Pomagali so mu na Slovenski filantropiji. Do njega je prišel zgolj po srečnem naključju, saj lastnica stanovanja ni oddajala, ampak se je odločila, da mu priskoči na pomoč. Svojo stanodajalko zelo spoštuje. »Popolna je, ni veliko takih ljudi kot ona.« Pravi, da je razumevajoča in ga nikoli ne priganja, da pohiti s plačilom. Denarja namreč ne dobi vedno pravočasno.

Slovenci nismo ravno odprt narod, vendar pravi, da nas razume. »Ste iz nekdanje Jugoslavije in od razpada je minilo zgolj 20 let. Potrebujete čas, da se privadite novemu sistemu in postanete bolj odprti.« Ljudje v Sloveniji niso vajeni videvati temnopoltih oseb. »Kadar me vidijo, me gledajo postrani, nekateri se celo bojijo, da jim bom kaj storil. Vendar jih razumem, saj nas nikoli niso videli. Razen v filmih, pa še tam smo predstavljeni kot morilci ali preprodajalci, zato si nas tudi večina predstavlja tako.« Kljub temu ga ne moti, če ljudje strmiijo vanj. »Zaradi tega mi ni neprijetno. Sem nogometni igralec in vem, da me ljudje morajo gledati. Vem pa, da je vam zelo neprijetno, če vas kdo gleda. Takoj se sprašujete, zakaj me pa sedaj ta gleda?«

Njegova največja ljubezen je nogomet. »Moje sanje so, da postanem profesionalni igralec nogometa.« Usnjena žoga je odigrala pomembno vlogo pri njegovem vključevanju v družbo, saj je tako spoznal mnogo prijateljev. »Igranje nogometa me zares razveseljuje, zaradi njega se ne počutim osamljenega.« Žal pa v Sloveniji zgolj z brcanjem žoge ni mogoče preživeti. »Klubi te kontaktirajo samo, če hočejo sebi dobro. Ne zanima jih igralec – kje živi, kaj je, kako preživi ... Vse kar jih zanima, je, kako se igralec obnese na igrišču.« Druge zaposlitve ta trenutek nima. Preživlja se s socialno pomočjo.

Drugo leto namerava pričeti s študijem psihologije. »Prijatelj me je posvaril, da je študij zelo zahteven, ampak to še ne pomeni,

da je nemogoče. Res si želim biti psiholog. Rad bi se pogovarjal z ljudmi in jih razumel.« Pred sprejemom na fakulteto ga čaka še ena ovira – pridobiti mora zdravniško potrdilo. Pred kratkim je bil pri zdravniku, vendar zaradi dolge čakalne dobe ni prišel na vrsto. Pravi, da zdravnike in ostalo bolniško osebje bolj kot ljudje zanimajo papirji.

Država po njegovem nima dovolj posluha za begunce. »Ljudje, ki predstavljajo vašo državo, se ne zavedajo, kako je, če nimaš hrane in strehe nad glavo. Tega se ne zavedaš, dokler nisi sam del tega.«

Andreja Svete, Slovenska filantropija

